

จากมนุษย์ถึงสิ่งแวกळळ

.....ระที่ สาคกริ

มนุษย์คืออะไร มีสิ่งใ้บางอย่าง เป็นองค์ประกอบ และมีคุณค่าความหมายอย่างไร จัวน เป็นคำถามที่ท้าทายต่อการค้นหาคำตอบทั้งชั้น ส่วนสิ่งแวกळळ ก็คิดว่าไม่น่ามีความจำเป็นต่อองค์ประกอบใ้ ๗ ขณะนี้ เนื่องจากเชื่อว่า หากสามารถพบคำตอบเรื่องมนุษย์ใ้ คำตอบเรื่องสิ่งแวกळळย่อมปรากฏใ้ก่อนแล้ว ภายในตัวเอง

หากเพียงกล่าวว่า "มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิต" ก็ที่จะ เป็นการรวมรวบมาก เกินไปสำหรับการอธิบายความหมายใ้เข้าใจใ้ลึกซึ้ง โ้ขเหตุที่ความหมายของมนุษย์นั้น หากองักยติศทางที่มาจากภายนอก อาจรู้สึกรู้ว่า มีองค์ประกอบสำคัญอยู่สองส่วนคือ ร่างกายและจิตใจ แต่เมื่อมองจากมนุษย์ เองออกไปสู่ภายนอก จะพบกับอีกส่วนหนึ่งคือ "สิ่งแวกळळ" ซึ่งแต่ละสิ่งล้วนหลากหลายด้วยรูป ลักษณะ และภาวะ ทั้งสิ้น

ในเมื่อมนุษย์ เป็นชีวิตที่มีทั้งร่างกายและจิตใจ และ เมื่อเกิดมาแล้วก็จำเป็นต้อมีพื้นฐานที่สนองใ้การทำงานของใ้ในช่วงเวลาหนึ่ง ความคู่กันไปกับการ เปลี่ยนแปลงสภาวะตนเอง ที่มุ่งไปสู่การ คัมสุตามกำหนดของกฎธรรมชาติ

สิ่งแวกळळจึง เป็นพื้นฐานสำคัญที่หาใ้มิใ้ เพียง เพื่อสนองตอบชีวิตมนุษย์ในทันที เป็นร่างกาย เहांนั้น หากยังส่งผลสนองตอบในทันทีใ้ใจอีกด้วย

อนึ่ง แม้ว่าใ้ขยธรรมแล้ว แต่จะชีวิตของมนุษย์ จะเกิดจากรากฐานที่อิสระก็ตาม แต่ก็หาใ้ว่า จะดำรงอยู่ใ้เพียงชีวิตเดียวใ้ หากยังต้อมีการอยู่ร่วมกันกับ เพื่อมนุษย์อย่าง เป็นระบบและมีการ สืบทอดเชื้อสายใ้พันธุ ทั้งนั้นสิ่งแวกळळของมนุษย์แต่ละคนจึงมีใ้หมายใ้ถึง เพียงปรากฏการณ์อื่น ๆ เहांนั้น หากใ้ยังหมายถึงปรากฏการณ์ที่เกิดจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่ง เป็นผลจากความลึกลับของมนุษย์ด้วยกัน เहांที่ดำรงอยู่ร่วมกัน และมีผลสัมพันธ์ใ้ถึงกันและกันรอบคัาน

หากสามารถเห็นภาพรวมของส่วนต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นชีวิตมนุษย์ และรู้ใ้ถึงหน้าที่ที่แท้จริงของแต่ละส่วนที่สัมพันธ์ใ้ถึงกันและกันอยู่ ก็น่าจะเข้าใจใ้ว่า ร่างกายของแต่ละคน เป็น เพียงเครื่องมือที่สื่อระหว่างจิตใจตนเองกับสิ่งแวกळळ และหากวิเคราะห์สืบสาวต่อไปอีก ก็น่าจะพบใ้ว่า สิ่งแวกळळ มีหน้าที่ใ้โดยธรรมชาติ เป็นสื่อประสานกระแสะจิตใจระหว่างมนุษย์แต่ละคนที่อยู่ร่วมกันในชุมชนท้องถิ่น ใ้สามารถเข้าใจใ้ถึงกันและกันใ้ลึกซึ้ง ก่อใ้ให้เกิด "เอกภาพในการทัศน" ที่เรียกรกระแสะใ้ถึงว่า

"วัฒนธรรมท้องถิ่น"

เมื่อมนุษย์รวม เป็นส่วนหนึ่งในระบบธรรมชาติ กับอีกคัานหนึ่ง สิ่งอื่นชีวิตอื่นก็ร่วม เป็นส่วนหนึ่งในระบบธรรมชาติ ซึ่งทั้งมนุษย์และสิ่งอื่นชีวิตอื่นก็จำเป็นต้อมีดำรงอยู่และ สืบทอดร่วมกัน บนพื้นฐานความสำคัญที่ควร เहांเห็นกัน แต่มนุษย์ก็ เป็นส่วนที่มีจิตสำนึกและความสามารถในการกำหนดพฤติกรรมใ้ใหม่สู่วิถีทางที่สร้างสรรค้ร่วมกันหรือหาใ้สายใ้เป็นพิเศษ จึงควร เป็นฝ่ายถูกกำหนดใ้โดยกฎธรรมชาติใ้มีหน้าที่ร่วมกันอนุรักษ์ธรรมชาติใ้ไว้ เพื่อใ้เป็นสิ่งแวกळळในชั้นพื้นฐาน และใ้สนับสนุนการ สืบทอดชีวิตที่จำเป็นต้อมีพึ่งพาอาศัยธรรมชาติสืบต่อกันไปในระยะยาว

โดยธรรมชาติแล้ว ความรู้สึกสำนึกในหน้าที่ เป็นสิ่งมีอยู่แล้วในรากฐานจิตใจของแต่ละคน และพื้นฐานนี้เองที่เรียกว่า "ความรักที่แท้จริง" อันหนึ่งภาวะซึ่งอยู่ในจิตสำนึกดังกล่าวจะปรากฏได้ ตนเองต้องรู้ใฝ่ลึกซึ่งถึงบุคคลที่ธรรมชาติให้สิ่งต่าง ๆ แก่ชีวิต จึงเข้าใจได้ว่า "การมีโอกาสสัมผัสกระแสดที่เป็นจริงภายใต้กฎธรรมชาติใค้อย่างอิสระ น่าจะถือเป็นระบบและวิธีการศึกษาซึ่งแต่ละคนพึงซาคเสียนมิได้ หากเป็นการจัดการศึกษาเพื่อหวังการรัฐธรรมะ รัฐชีวิต รัฐวิชาการ และนำไปใช้ประโยชน์ใค้อย่างจริงจัง"

ดังนั้น การที่แต่ละคนมีโอกาสสัมผัส และพึ่งพาอาศัยทรัพยากรต่าง ๆ ที่ปรากฏเปลี่ยนแปลงอยู่ภายในระบบธรรมชาติ เพื่อการดำรงชีวิต จึง เป็นโอกาสนำไปสู่การรัฐธรรมและบัง เกิดพลังความรักลึกซึ้งยิ่งขึ้น นอกจากนั้น ยังสะท้อนผลกลับมา เสริมฐานความรับผิดชอบและความห่วงแทน และพิจารณาคุณค่าการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีขอบเขต ตลอดจนมีการระวังรักษาสมดุลระหว่างการดำรงอยู่ หังของธรรมชาติ และของคนเองให้สัมพันธ์กันออกไปใค้อย่างมั่นคง

สรุปแล้ว ภายในระบบความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ มีกระแสที่ให้การปกป้องรมเข้าถึงรากฐานจิตใจ ให้มนุษย์รู้จักดำรงชีวิตโดยถือจริยธรรม เป็นหลักใหญ่ ซึ่งไม่เพียงส่งผลอนุรักษสิ่งทั้งหลายในระบบนิเวศน์ธรรมชาติเท่านั้น หากยังส่งผลสนองแก่มนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน ให้บัง เกิดสุขที่แท้จริงด้วย

จึงควรถือว่า วิญญาณาความรัก ความห่วงแทน และจิตสำนึกในการต่อสู้เพื่ออนุรักษหังระบบนิเวศน์ธรรมชาติและวัฒนธรรม บนรากฐานของการเรียนรู้และความเชื่อในเหตุและผล เป็นสมบัติอันล้ำค่าของชีวิตมนุษย์ ที่ธรรมชาติใค้มอบไว้แก่แต่ละคน อย่างเสมอภาคกันด้วยโอกาสของชีวิตที่เกิพมา

หากมองสู่กระแสการ เกิดการตาย และการสืบผลกเชื้อสายซึ่งเป็นสังขรมของมนุษยชาติ บุคคลผู้เกิดมาก่อนย่อมมีโอกาสเหนือกว่าผู้เกิดมาภายหลัง อย่างไรก็ตาม หากผู้มีโอกาสเหนือกว่ามีคุณสมบัติทั้งใค้กล่าวมาแล้วอยู่ในตนเอง ย่อมละ เว้นที่จะใช้โอกาสไปในทางที่ผิด โดยเจตหายอย่างยั้ง ไม่สร้างระบบเอารักเอาเปรียบ เพื่อแผนมนุษย์ผู้ร่วม เกิดร่วมตายด้วยกันกับตน ที่ใค้ขอโอกาสกว่า

ผู้มีคัมกันการกระทำมิชอบของบุคคลผู้ถือคุณที่ยืนที่มีโอกาสเหนือผู้อื่นก็คือ หมั่นหลบหนตนเองอย่างท้อเนื่อง โดยเจตหายอย่างยั้งขณะที่รู้สึกว่ามี อิทธิพลรชชาติที่ตนใค้รับจากการมีอำนาจ เหนือ เพื่อแผนมนุษย์อาจเข้าครอบงำทำให้ใค้ใค้ใช้โอกาสแสวงหาผลประโยชน์จากผู้อื่น ซึ่งใค้ยมกดับ ส่งผลกระทบทำให้รากฐานตนเองสูญเสียดุลยธรรมมากขึ้น เผลยไปถึงถ่อกระแสอิทธิพลทำให้สังคมสูญเสียดุลยธรรมสูงยิ่งขึ้นไปด้วย

จริง ๆ แล้ว ขณะมีอำนาจควรใช้โอกาสแสวงหาความรับผิดชอบ กล่าวคือ "ใช้อำนาจไปในวิถีทางที่ใค้โอกาสแก่ผู้อื่นที่ใค้ขอโอกาสกว่าตนด้วยใจกว้าง" บนพื้นฐานของปณิธานที่น่าจะอยู่ในจิตใจว่า จะจริงจังต่อการอนุรักษทรัพยากรธรรมชาติ และนำไปใช้ประโยชน์อย่างรู้คุณค่า เพื่อความมีอารยธรรมและความมั่นคงที่แท้จริงของชุมชนท้องถิ่น ซึ่งแต่ละคนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการพัฒนาโดยหน้าที่

ไม่ว่าอำนาจและโอกาสที่กล่าวถึงจะเป็นสิ่งอยู่ในกระแสธรรมชาติคือ อำนาจผู้ใหญ่ที่มีเหนือเด็ก อำนาจมีความรชชาติที่มีเหนือบุตร หรืออำนาจที่มี เหตุผลสืบเนื่องมาจากการจัดการในค้ำานสังคมและการศึกษา เช่นระหว่างผู้บริหารและปกครองกับผู้อยู่ใค้อำนาจ รับผิดชอบลงมาถึงระดับประชาชนทั่วไป ระหว่างครูกับศิษย์ในโรงเรียน ระหว่างคนรวยกับคนจน และระหว่างประเทศที่มีอำนาจเหนือกับประเทศที่ใค้ขอกว่า

ก่อนการคิดและทำ ไม่ว่าสิ่งใดก็ตาม ฝ่ายมีอำนาจควรเคารพต่อจิตวิญญาณและสิทธิเสรีภาพ ตลอดจนจรรยาบรรณธรรมของคนในชุมชนท้องถิ่น ที่ควรมีความผูกพันอยู่กับสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นพื้นฐานการเกิดและการดำเนินชีวิตของท้องถิ่นซึ่งแต่ละคนมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของ เพื่อการดำรงชีวิตได้อย่างมีศักดิ์ศรีของเขาทั้งหลาย โดยละเว้นจากการใช้พลังวิฤทธิที่เหนือกว่า มาเป็นเครื่องมือหวังผลประโยชน์ของฝ่ายตน แต่ส่งมอบทำลายรากฐานที่แท้จริงของจิตใจคนท้องถิ่นเอง ทั้งเช่นการนำเอาเหตุผล "เงิน" มาอ้างว่าจะช่วยให้ดีขึ้น

แม้ว่าจะไถ่กล่าวไว้แล้วว่า มนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ แต่ตามที่ไถ่กล่าวไว้เป็นเงื่อนไขว่า "มนุษย์ เป็นสิ่งที่มีลักษณะพิเศษ โดยที่ เป็นฝ่ายมีอำนาจเหนือสิ่งอื่นในการคิดการกระทำ การเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศธรรมชาติ ไต่ค้นวิวัฒนาการ" ในการอธิบายเหตุผลเพื่อการศึกษา จึงขออนุญาตแยกประเด็นระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมธรรมชาติออกจากกัน โดยที่หวังว่าจะสะท้อนภาพให้เข้าใจมนุษย์ได้ลึกซึ้งมากขึ้น

ก่อนอื่นเมื่อกล่าวถึง "สิ่งแวดล้อม" คงต้องเข้าใจว่า "เป็นสิ่งแวดล้อมของมนุษย์" และโดยหลักการสามารถจำแนกออกได้เป็นสองประการคือ "สิ่งแวดล้อมซึ่งมีเหตุมีผลอยู่ในปรากฏการณ์ธรรมชาติ" ประการหนึ่งกับ "สิ่งแวดล้อมซึ่งมีมนุษย์ด้วยกันเองเป็นแปรระกษุภคิกกันขึ้น โดยไปนำเอาส่วนของธรรมชาติมาใช้ เพื่อหวังประโยชน์ตามความประสงค์" อีกประการหนึ่ง ทั้งสองประการดังกล่าว มีกระแสเชื่อมโยงและมีผลกระทบถึงซึ่งกันและกัน รวมทั้งมีผลกระทบต่อวิถีชีวิตมนุษย์ด้วย

เมื่อพิจารณาถึงสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ ซึ่งมีการสืบทอดกระแสการเปลี่ยนแปลง ค่อยเนื่องกันมาเป็นเวลายาวนานควบคู่กันกับชีวิตของโลกบนพื้นฐานตนเอง ซึ่งสิ่งทั้งหลายที่อยู่ในระบบนี้ต่างก็เป็นเหตุ เป็นผลโต้แย้งกันและกันตามกำหนดของกฎธรรมชาติ จึงเข้าใจได้ว่า ระบบธรรมชาติมีหลักการและเหตุผลที่บริสุทธิ์ปราศจากอคติมนุษย์ เป็นสิ่งเจือปน จึงควรถือว่าเป็น "สัจธรรม" และควรเป็นพื้นฐานรองรับกระแสการเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างที่เชื่อไว้ว่าจะก่อให้เกิด "ความมั่นคง" และ มนุษย์ เองก็เป็นสิ่งหนึ่งซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ นี้เสียมิได้

อนึ่ง มนุษย์หาใช้สิ่งที่มีเพียงภาวะวิฤทธิ เช่น หิน แร่ ดิน น้ำ อากาศ และหาใช้มีเพียงภาวะวิฤทธิกับชีวิต เช่น ต้นไม้ อีกทั้งหาใช้มีเพียงภาวะวิฤทธิกับชีวิตและจิตใจธรรมดา เช่น สัตว์อื่น ๆ ไม่ หากวิวัฒนาการธรรมชาติของระบบร่างกายและจิตใจ เท่าที่ เป็นมาแล้ว ใ้ทำให้มนุษย์ เป็นกลุ่มชีวิตที่สามารถใช้โอกาสสร้างอิทธิพลเหนือชีวิตและสรรพสิ่งทั้งหลาย รวมทั้งเหนี่ยวนำมนุษย์ด้วยกันเองที่ตกอยู่ในสภาพที่คอยโอกาสว่าช่วย

ดังนั้น หากขาดการรู้การ เข้าใจจริงใน "หน้าที่ความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง" หรืออีกนัยหนึ่ง ขาดการรู้ไว้ว่า ตนเองเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่อยู่ในกระแสการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ และขาดการรู้ไว้ว่า วิวัฒนาการภายในพื้นฐานของตน เท่าที่มีอิทธิพลเหนือสิ่งอื่นชีวิตอื่นนั้น หาใช้มีผลทำให้ตนเองอยู่เหนือสิ่งอื่นชีวิตอื่นไม่ หากตกอยู่ในกระแสดังกล่าว ตนเองก็จะตกอยู่ในสภาพที่ขาดการเคารพสิทธิและเสรีภาพของสรรพสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นเพื่อนชีวิตตนเองอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ซึ่งอาจให้คำอธิบายไว้ว่า "คือความรู้สึคนึกคิดที่ตกอยู่ในสภาพที่คอยพัฒนา" และบุคคลประเภทนี้เอง ที่มีนิสัยของสภาพที่คอยพัฒนาไปที่วิฤทธิโดยปริยาย

ธรรมชาติจึงทำให้ เป็นเพียงสิ่งที่ไขว่คว้าจับได้ในกำมือ ทั้งเช่นที่ในกระแสการศึกษาค้นคว้าทั้งใน
ด้านโลกและด้านธรรมะได้มีการ เน้นปลูกฝังกันมานานมาก จนถึงกับทำให้เกิดการก้าวกันทั่ว ๆ ไปว่า
"ต้องฉันทองเสียก่อนจึงค่อยขี้ใจ" อันเป็นผลสืบเนื่องมาจาก"ภาวะแยกส่วนของสังคม" ทำให้ชีวิตและ
จิตใจคนต้องแตกตนเองออกเป็นเสี่ยง ๆ ทั้ง ๆ ที่ของจริง เป็นสิ่งร่วมกันอยู่อย่างมีเหตุมีผลระหว่างกัน
และกัน

ความจริงแล้ว ธรรมชาติยังเป็นเวทีของจริงที่ให้การฝึกอบรมแก่มนุษย์ในทางจริยธรรมอย่างเข้า
ถึงรากฐาน โดยมีระบบนิเวศน์ธรรมชาติ เป็นพื้นฐานชีวิต และมีระบบธรรมชาติของสังคมมนุษย์ เป็นสิ่งนำ
ไปสู่การไขว่คว้าไขว่คว้า ที่หวังกันว่าน่าจะนำไปสู่ความสงบสุขที่แท้จริงได้

ภายในระบบสิ่งแวดล้อมธรรมชาติกับวิถีชีวิตคน จึงมีการเรียนรู้ และบนพื้นฐานการเรียนรู้จาก
สภาพที่เป็นจริงอย่างอิสระ ก็มี"ภาวะรู้ผิดรู้ถูก" เป็นครูสอนที่แท้จริง ช่วยให้เกิด"พัฒนาการความคิด"
ที่นำไปสู่การรู้จริยธรรมที่สูงมากขึ้น "บุคคลผู้รู้และใช้โอกาสชีวิต สัมผัสธรรมชาติ จึงน่าจะถือได้ว่าเป็น
เป็นการใช้ชีวิตสร้างสรรค์ที่คุ้มค่า"

ภายใต้กระแสการไขว่คว้าไขว่คว้า ข้นแค้นของก้นความรู้อีกของคนว่า "มีภาพหรือของเหลือใช้
ไร้ประโยชน์" แม้ภายในกระแสธรรมชาติ ก็มีสิ่งต่าง ๆ ที่ไร้ประโยชน์ซึ่งกันและกันอย่างเป็นระบบ แต่
หากไม่นำเอาคนมาเป็นเงื่อนไข ก็คงหลุดจากการเรียกว่าภาพหรือของเหลือใช้ หากเป็นเพียงภาวะ
หนึ่งของการเปลี่ยนแปลงภายในวงจักรเท่านั้น เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลง ไปสู่การสร้างสรรคอย่าง
อิสระ ปราศจากถูกอิทธิพลภายนอกที่แผ่เข้าไปกำหนดรูปแบบ และนี่เองคือสิ่งที่รักษาสมดุลไว้ได้ด้วย
หลักธรรม

ภายในรากฐานที่แท้จริงของชีวิตมนุษย์ มีความสำคัญที่พึ่งพาอาศัยสิ่งแวดล้อม เป็นธรรมชาติอยู่แล้ว
การมีโอกาสได้สัมผัสกับธรรมชาติ เป็นสิ่งเสริมสร้างการรับรู้คุณของธรรมชาติที่สนองการอยู่รอดของร่างกายและ
ชีวิต จึงทำให้มีการเพิ่มพูนความรักความหวงแหนของสู่รากฐานชีวิตมากขึ้นเรื่อย ๆ

อีกประการหนึ่ง มนุษย์แต่ละชีวิตที่เกิดมา ต่างก็มีท้องดินที่เกิดและดำเนินชีวิตซึ่งมีลักษณะจำเพาะ
หรือที่เรียกกันว่า"เอกลักษณ์"ในระคับพื้นฐาน สิ่งกึ่งกล่าวช่วยขมสร้างความรู้สึกรับรู้ถึงรากฐานจิตใจ
ที่จำเพาะ เจะจงอยู่กับลักษณะและภาวะของท้องดินที่ตนเกิดและดำเนินชีวิต สภาพแวดล้อมในกำมือ
ศาสตร์จึง เป็นพื้นฐานสำคัญมาก และมีขอบเขตสัมพันธ์อยู่กับสภาพแวดล้อมในกำมือธรรม การก้าว
ชีวิตที่มีโอกาสสัมผัสกับกระแสกึ่งกล่าวอย่างอิสระ ปราศจากการถูกแทรกแซงจากกระแสภายนอก ข้นทำ
ให้กระแสชีวิตประจำวันของตนเองมีความหมายลึกซึ้งมากขึ้น

คงขอฝากไว้ให้คิดพิจารณาหาคำตอบกันเองว่า สิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ใช่หรือไม่ ที่น่าจะใช่เป็น
คำจำกัดความอธิบาย "ความหมายของคนท้องดิน" และ "การพัฒนาตนเอง"ที่หวังกันว่า มีข้อเสนอไปสู่
"คุณสมบัติความ เป็นมนุษย์ที่แท้จริง" หากคนในท้องดินไม่ถูกอิทธิพลภายนอกทำลายรากฐานจิตใจ
หรือขาดธรรมชาติก็คงไม่ถูกครอบงำโดยไปไขว่คว้าจนเกินขอบเขตที่สมควร แต่จะสามารถสนอง

ประโยชน์ใ้ค้มันคงมากขึ้น

แต่ในปัจจุบัน สิ่งซึ่งเป็นผลจากการที่มนุษย์นำทรัพยากรธรรมชาติมาผลิตและใช้ประโยชน์สมควรเรียกได้ว่า"ถูก" เพราะไม่อยู่ในสภาพที่สามารถกลับไปสู่ลักษณะซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติในการสร้างสรรคตนเองได้อย่างสอดคล้องกับระบบนิเวศน์ที่แท้จริง และส่งผลสะท้อนผลที่มิแน่วโน้มสะสม มุ่งสู่ภาวะ"ทำลายล้างมนุษย์ทั้งโลก" มากขึ้นเป็นลำดับ

ในอีกด้านหนึ่งซึ่งเชื่อมโยงถึงกันและควรนำมาพิจารณาให้ลึกซึ้งก็คือ "กระบวนการสิ่งแวกค์วม ของสิ่งที่มีมนุษย์ด้วยกันเอง เป็นอุปสรรคกัคคั่นขึ้น เพื่อหวังสนองความต้องการของฝ่ายตน" โดยที่มีการนำเอาสิ่งซึ่งปรากฏอยู่ในระบบนิเวศน์ธรรมชาติมา เป็นส่วน ๆ นำมา เปลี่ยนแปลงสภาพและรูปลักษณะ

เมื่อกล่าวถึง"ความต้องการของมนุษย์" ก็น่าจะเข้าใจได้ว่า"เป็นสิ่งที่มิ เหตุสืบเนื่องมาจากอารมณ์ความอยาก" ทั้งนี้บุคคลซึ่งมีชีวิตถือกำเนิดมาก่อน เมื่อมีโอกาสค้นคิดอะไรใดก่อนจึงมักไม่หยุดอยู่เพียงการนำมาใช้อย่างสม เหตุสมผล หากยังมีการใช้โอกาสนำเอารูปแบบของสิ่งประดิษฐ์มา เป็น เครื่องมือแสวงผลประโยชน์จากบุคคลอื่น ซึ่งธรรมชาติของมนุษย์ย่อมมีจิตใจที่ง่ายแก่การยึดติดรูปแบบรสนชาติ โดยที่ฝ่ายตนเองมีการพยายามคิดค้นรูปแบบที่ เปลี่ยนแปลงต่อไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อรักษาสถานภาพที่ได้เปรียบไว้ตลอดไป

กระแสรองสภาพการ เปลี่ยนแปลงดังกล่าว เราจะพบได้ในชีวิตประจำวันทั้งในไรประเทศและระหว่างประเทศ ซึ่งจริง ๆ แล้ว เป็นสิ่งเชื่อมโยงถึงกัน และเป็นระบบที่ เกิดขึ้นเป็นธรรมชาติในค้ำนวัตถุ โดยที่ฝ่ายใดเปรียบได้ เป็น เครื่องมือรักษาอำนาจและโอกาสของฝ่ายตนเอาไว้ ระหว่างบุคคลกับบุคคล ระหว่างกลุ่มกับกลุ่ม นับตั้งแต่ภายในชาติ เกี่ยวกันไปจนถึงระหว่างชาติที่มีโอกาสเหนือและค้อยโอกาสกว่า โดยที่กลุ่มบุคคลในชาติที่ค้อยโอกาสกว่า แต่มีโอกาสมีอำนาจในชาติตนเอง เป็นฝ่ายรับใช้กระแสรองของคนต่างชาติต่างถิ่น

ภาพสะท้อนที่ปรากฏให้เห็นได้ถึงการ เอาใจเอาเปรียบ ไม่เพียงในค้ำนสังคมและ เศรษฐกิจ เท่านั้น หากยังปรากฏในระบบถ่าย เทของสิ่งแวกค์วมซึ่ง เป็นผลจากการทิ้งกาก หังของกระบวนการ เปลี่ยนแปลงที่รองรับระบบสิ่งประดิษฐ์และกาจจิตใจ ทั้งกาที่ปรากฏในดิน ในอากาศ ในน้ำ ในเครื่องอุปโภคบริโภค และกาที่ปรากฏในกระแสรวยธรรมทั้งที่มีผลกระทบบังสังคมและธรรมชาติ

อนึ่งโดยทั่ว ๆ ไป มนุษย์ในกลุ่มที่มีโอกาสถืออำนาจเหนือ ก็ยังคงนำเอาสภาวะแวกค์วมธรรมชาติที่ และผลกระทบที่สร้างปัญหาสังคมที่กำลังมุ่งสู่อันตรายใหญ่หลวงมาอ้าง เพื่อการแก้ไข ด้วยวิธีการที่ส่งผลเสริมสร้างผลประโยชน์ให้แก่ฝ่ายตนอย่างไม่หยุดยั้ง ดังเช่นอ้างว่า"ทรัพยากรธรรมชาติกำลัง เป็นปัญหาสูญเสียด่วนจำเป็นต้องมีการอนุรักษ์ไว้" แต่ใช้วิธีการ"นำอำนาจฝ่ายตนซึ่งอยู่นอกห้องดิน เข้ามาควบคุมบังคับ" ซึ่งจริง ๆ แล้วกลับส่งผลกัคคั่นความรัก ความผูกพันหวงแหน ที่มีอยู่ในรากฐานชีวิตคนท้องถิ่น เป็นธรรมชาติ และตนเองควรมีสติหิเสรีภาพที่จะใช้ประโยชน์ ซึ่งภาพันพบได้ทั้งในไรประเทศ และอำนาจที่อ้างว่าสากล

หากมองภาพรวมเพียงแค่อือเอาการอยู่ในโลกเกี่ยวกัน เป็นขอมเซต ไม่ว่าชีวิตบุคคลใด ชาติใด จะอยู่ในมุมไหนของโลก ย่อมหนีพ้นภัยจากมลพิษสิ่งแวกค์วมไปไม่พ้น แม้การถูกผลกระทบที่รุนแรงแตกต่างกันไปในช่วงเวลาหนึ่ง ก็ เป็นเพียงความแตกต่างกันในค้ำาเพลิมมาซึ่งในที่สุดก็ทั่วถึงกันได้

แม้ฝ่ายที่ถืออำนาจอยู่ในระบบได้เปรียบ จะแสดงออกซึ่งความห่วงใยและให้ความช่วยเหลือเพียงใดก็ตาม โดยทั่วไป ก็มักจะพบการให้ความช่วยเหลือในคำบริภาษและจากทิศทางตรงออกจากตนเอง หากยังมีใครสะท้อนภาพการแก้ไขไข่มุมกลับซึ่งลงถึงส่วนลึกและมุ่งสู่เหตุที่แท้จริง ให้เห็นและเชื่อมั่นได้ชัดเจน ซึ่งมีไข่มุ่งเน้นการแก้ที่สิ่งแวดล้อมภายนอกซึ่งนับวันจะยิ่งหลากหลายมากขึ้นไป เป็นลำดับ หากใช้วิธีการแก้ไขที่สะท้อนออกมาให้เห็นได้ว่า มุ่งที่รากฐานตนเองแล้ว

ทราบเท่าที่สังขรณ์ของสังคมมนุษย์ ยังคงกำหนดให้มีการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย และมีการสืบหอก กระแสชีวิต ทราบนั้นปัญหาสิ่งแวดล้อม เป็นพิษก็ยังคงไม่สามารถรับการแก้ไขให้บังเกิดความหวัง เพื่อบรรเทาอันตรายอย่างแท้จริงได้ หากจะยิ่งสืบหอกกระแสปัญหามาเฉลยและส่งผลทำลายมนุษย์ยิ่งขึ้นไป เรื่อย ๆ จนถึงจุดสูญสิ้น เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ในที่สุดได้.